

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/84/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117000086
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2117000086.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci proti obžalovanému W. W., narodenému dňa XX. M. XXXX v G., trvale bytom I. W. I. O., B. X, RČ XXXXXX/XXXX, t. č. vo väzbe Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T 221/2017 v inej neprávoplatne skončenej trestnej veci, trestne stíhanému pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného W. W. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16. mája 2017, č. k. OT 44/2017-103, rozhodol na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. januára 2018 v Trnave

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného W. W. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 16. mája 2017, č. k. OT 44/2017-103 bol obžalovaný W. W. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), ktorého sa mal dopustiť tým, že si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý a hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, keď predmetné protiprávne konanie mal spáchať na tom skutkovom základe, že: „hoci mu bola Obvodným oddelením PZ Trenčín uložená bloková pokuta vo výške 30,- € nezaplatená na mieste blokom evidenčného č. 13060312 zo dňa 09.02.2017 za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 Zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, napriek tomu dňa 02.03.2017 v čase okolo 08:00 hod. v Trnave, na ulici Špačinská cesta 78, v predajni Tesco Expres odcudzil 9 ks čokolád zn. Milka Oreo 300 g v celkovej hodnote 32,51 €, takým spôsobom, že si tieto uschoval do tašky, ktorú mal pri sebe, a bez toho, aby za predmetný tovar zaplatil, prešiel cez pokladničnú zónu, kde bol prenasledovaný predavačkou z predajne, pričom tašku spolu s čokoládami hodil na zem a z miesta utiekol, a následne bol zadržaný dňa 02.03.2017 v čase o 08:45 hod. hliadkou OO PZ Trnava, čím spôsobil spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., Bratislava, Kamenné nám. 1/A, IČO: 31321828, škodu v celkovej výške 32,51 €, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/32/2017 zo dňa 15.02.2017, toho istého dňa právoplatným, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia“.

Za to mu okresný súd podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. s prihliadnutím na (s použitím) § 36 písm. l/ Tr. zák. a § 37 písm. m/ Tr. zák. uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní jeden rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 2 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. okresný súd obžalovanému uložil ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Podľa § 77 ods. 1 Tr. zák. okresný súd obžalovanému uložil aj povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody: a) oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, b) osobne sa hlásiť jedenkrát v kalendárnom mesiaci u probačného a mediačného úradníka Okresného

súdu Nové Mesto nad Váhom, a c) vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Podľa § 77 ods. 2 Tr. zák. a § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák. okresný súd obžalovanému napokon uložil aj v podobe príkazu povinnosť po dobu výkonu ochranného dohľadu sa zamestnať alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Okresný súd svoj rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 103 - 104 spisu nasledovne (podstatné citácie):

„Po prednese obžaloby prokurátorkou Okresnej prokuratúry Trnava bol obžalovaný W. W. na hlavnom pojednávaní poučený o tom, že ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, môže urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por. Po tomto poučení a po porade s obhajcom urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne súd (I. stupňa) postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por., pričom na všetky položené otázky obžalovaný odpovedal „áno“. Prokurátorka na hlavnom pojednávaní vyjadrila súhlas s tým, aby súd (I. stupňa) prijal jeho vyhlásenie. Po takomto zistení súd (I. stupňa) vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny zo spáchania stíhaného skutku, bez narušenia jeho skutkovej totožnosti, keď ho právne posúdil zhodne tak, ako bol posúdený v podanej obžalobe, teda ako prečín krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., pretože boli naplnené všetky 4 zákonné formálne znaky tohto trestného činu - prečinu, ktorého závažnosť zároveň nebola nepatrná, t.j. subjekt, subjektívna stránka, objekt i objektívna stránka, podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. prijal, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného s tým, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní sa vykoná len k výroku o treste a ochrannému opatreniu.

Následne bolo po vyjadrení procesných strán na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie oboznámením správ o povesti na obžalovaného (register priestupkov z č. I. 32-34, odpis z RT z č. I. 36-42, trestný rozkaz OS Trnava sp. zn. OT/32/2017 z č. I. 43-44 a lustrácia v STA z č. I. 71), ako aj pripojeného spisu OS Trnava sp. zn. OT/32/2017, z ktorých bolo zistené, že obžalovaný, napriek svojmu ešte relatívne nízkemu veku, bol už 25-krát súdne trestaný (v oboznámenom registri trestov zatiaľ nemá evidované odsúdenie Okresným súdom Trnava pod sp. zn. OT/32/2017), pričom skoro vždy išlo len o úmyselnú majetkovú trestnú činnosť (najmä krádeže). Obžalovaný opakovane vykonával pre túto trestnú činnosť i nepodmienečné tresty odňatia slobody, bol dokonca raz už podmienne prepustený z výkonu trestu za takú trestnú činnosť, zjavne však účel takto „skráteneho“ trestu u neho naplnený nebol, keďže následne bol opakovane súdne trestaný. Posledné jeho odsúdenia už boli skoro vždy spojené len uložením nepodmienečných trestov odňatia slobody, prípadne s upusteniami od uloženia súhrnných trestov práve vo vzťahu k nepodmienečným trestom odňatia slobody. V prípade niektorých skôr uložených podmiennečných trestov odňatia slobody, ako i jedenkrát uloženého peňažného trestu, obžalovaný dokonca nesplnil podmienky pre osvedčenie, resp. peňažný trest neuhradil, a preto mu bol nariadený výkon (náhradného) trestu. Voči obžalovanému sa na súdoch v Slovenskej republike vedú aj ďalšie doposiaľ neskončené trestné konania. Obžalovaný bol v minulosti aj opakovane priestupkovo postihovaný najmä pre priestupky proti majetku podľa § 50 ods. 1 Zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Pri určovaní druhu a výmery trestu súd (I. stupňa) prihliadal najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie a jeho mieru, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Súd (I. stupňa) po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu, s prihliadnutím na to, že zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. l/ Tr. zák. - priznal sa k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval) a jednu prítiažujúcu okolnosť (§ 37 písm. m/ Tr. zák. - bol už za trestný čin odsúdený, pričom opakovane išlo o trestný čin krádeže), dospel súd (I. stupňa) k záveru, že obžalovanému W. W. je potrebné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok (t. j. na dolnej hranici trestnej sadzby trestného činu podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., keď trest mohol ukladať v sadzbe od 6 mesiacov do 3 rokov) so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., nakoľko obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin a iné zaradenie sa v jeho prípade súdu (I. stupňa) nejavilo ako potrebné (§ 48 ods. 4 Tr. zák.). Tento trest súd (I. stupňa) považoval za primeraný vzhľadom k vyššie prezentovaným okolnostiam prípadu, a to s prihliadnutím aj k tomu, že škoda trestným činom nevznikla, keďže odcudzený tovar bol vrátený do predajne. Súd (I. stupňa) dospel k záveru, že účel trestu u obžalovaného bude naplnený len uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, keď s poukazom (na) opakované spáchanie toho istého trestného činu, dokonca v čase krátko po tom, čo mu bol v inej jeho trestnej veci uložený za ten istý trestný čin takisto nepodmienečný trest odňatia slobody, mal za to, že je potrebné na obžalovaného pôsobiť uložením práve takéhoto trestu. Obžalovaný je z pohľadu svojej trestnej minulosti zjavne nenapraviteľným páchatelom (špeciálnym recidivistom), nakoľko napriek viacerým opakovaným postihom za totožné konanie (najmä krádeže) tieto nemajú na neho žiaden vplyv,

svoje protispoločenské konanie neustále opakuje, a to aj po tom, čo vykoná tresty a sankcie, ktoré mu sú ukladané. Aby tak bol naplnený účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák., ktorým je okrem iného aj ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, bolo potrebné uložiť práve tento druh trestu a vo vyššie uvedenej výmere.

Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n/ Tr. zák., teda že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, súd (I. stupňa) túto obžalovanému pri ukladaní trestu nepriznal s tým, že okolnosť spočívajúca vo vyhlásení obžalovaného o vine zo spáchania skutku v obžalobe bola premietnutá do priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., ako aj z dôvodu, že vyhlásenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, ktoré súd následne prijme, nie je podľa názoru súdu (I. stupňa) dôvodom na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti, naviac v situácií, kedy Tr. zák. hovorí „napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom“, pričom je potrebné uviesť, že súdy trestnú činnosť neobjasňujú (tú objasňujú iba orgány činné v trestnom konaní). Uvedené úvahy súd (I. stupňa) uvádza hlavne z dôvodu vedomosti o uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2016 sp. zn. 4Tdo 63/2015, ktoré rozhodnutie sa týkalo práve priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. v prípade, ak obžalovaný vyhlási na hlavnom pojednávaní, že je vinný a súd následne toto jeho vyhlásenie prijme. Ak by sme (súd I. stupňa) akceptovali tento právny záver, dochádzalo by k totiž aj k takým situáciám, kedy by sa trestné konanie predlžovalo z dôvodu, že vo vydanom trestnom rozkaze, v ktorom by táto poľahčujúca okolnosť priznaná byť nemohla, by obvinený, vedomý si toho, že súd mu ju prizná po vyhlásení jeho viny na hlavnom pojednávaní, čím sa môže čo do trestnej sadzby aj zlepšiť jeho postavenie, podal odpor, a teda muselo by byť vo veci nariadené hlavné pojednávanie.

Obžalovaný v predmetnej trestnej veci spáchal úmyselný trestný čin a v minulosti už bol viac ako dvakrát vo výkone trestu odňatia slobody za takýto trestný čin, a keďže mu súd (I. stupňa) opäť uložil nepodmienečný trest odňatia slobody a vzhľadom k jeho osobe, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší spôsob života, na prostredie, v ktorom žil, a na povahu spáchanej trestnej činnosti, súd (I. stupňa) ustálil, že od obžalovaného W. W. sa nedá očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život. Na základe týchto skutočností a úvah dospel preto k záveru, že u obžalovaného boli splnené zákonné podmienky aj na uloženie ochranného opatrenia, a to ochranného dohľadu v zmysle § 76 ods. 2 Tr. zák. Preto ho obžalovanému uložil vo výmere 2 (dva) roky, ktorú považoval za primeranú z hľadiska trestnej minulosti obžalovaného, s tým, že mu uložil aj povinnosť spočívajúce v tom, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody bude povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť jedenkrát v kalendárnom mesiaci u probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (v mieste jeho trvalého bydliska) a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu. Zároveň na zvýšenie účinku na obžalovaného tomuto uložil po dobu výkonu tohto ochranného dohľadu aj povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie, ktorá by mala obžalovaného viesť k tomu, aby už nepáchal majetkovú trestnú činnosť.

Keďže v predmetnej trestnej veci nebol voči obžalovanému uplatnený žiaden nárok na náhradu škody, výroková časť rozsudku neobsahuje ani výrok o náhrade škody.

Proti tomuto rozsudku podal po porade s obhajkyňou priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní okresného súdu, teda v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný W. W., pričom pri úkone prítomný prokurátor sa voči rozsudku do zápisnice výslovne vzdal práva podať odvolanie.

Z písomných dôvodov odvolania, vypracovaných obhajkyňou obžalovaného Mgr. Andreou Šutovskou v rozsahu č. l. 110 - 111 spisu vyplýva nasledovné (podstatné citácie):

„Na hlavnom pojednávaní dňa 16.5.2017 podal obžalovaný, ústne do zápisnice, odvolanie proti výroku napadnutého rozsudku o treste. Po obdržaní písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku dôvody odvolania, zahlásené ústne do zápisnice, písomne špecifikujeme nasledovne. 1. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona - priznal sa k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval. Čo sa týka poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zákona - napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, prvostupňový súd túto obžalovanému, napriek záverečnej reči obhajoby, pri ukladaní nepriznal, pretože mal za to, že táto bola už premietnutá do priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. S argumentáciou prvostupňového súdu sa nestotožňujeme, pričom poukazujeme na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2016, č. k: 4 Tdo 63/2016. V uvedenom Uznesení Najvyšší súd konštatuje, že poľahčujúca okolnosť v podobe napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti vyžaduje, aby páchatel pomáhal tým orgánom, ktoré sú na to určené, teda orgánom činným v trestnom konaní (v rámci prípravného konania) a súdu, to však neznamená, že páchatel takto musí bezpodmienečne napomáhať všetkým týmto orgánom, ktoré sú

príslušné na vykonávanie jednotlivých štádií trestného stíhania. Za situácie, kedy došlo k významnému posilneniu kontradiktórnosti konania pred súdom, keď prakticky ťažisko dokazovania prešlo na konanie pred súdom, má postoj obžalovaného k tomuto dokazovaniu dôležitý význam. Podľa § 257 ods. 7 Tr. por., ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma, súčasne vyhlási, že dokazovanie v rozsahu akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná. Obžalovaný takýmto postupom umožní prevziať výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní. V rámci súdneho konania podľa § 257 ods. 5 Tr. poriadku po priznaní viny obžalovaným sa postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 aj písm. h) Tr. por., t.j. že súd pred rozhodovaním o prijatí alebo neprijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 Tr. por. formou otázok zisťuje, či sa obžalovaný "dobrovoľne priznal a uznáva vinu za spáchaný skutok", čím pri kladnej odpovedi napĺňa podmienku uvedenú v § 36 písm. n) Tr. zák. Ďalej Najvyšší súd rezultuje, že poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l) a § 36 písm. n) Tr. zák. môžu byť obžalovanému priznané a zohľadnené aj kumulatívne. Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. spočíva v priznaní sa páchatel'a k trestnej činnosti a zároveň aj v úprimnom oľutovaní. Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., ktorá je zohľadnená po postupe v zmysle § 257 ods. 7 Tr. por. sa stáva v určitom zmysle kvalifikovanou okolnosťou majúcou za následok možnosť nevykonania dokazovania v určitom rozsahu na hlavnom pojednávaní. Umožnenie takéhoto zjednodušeného postupu v konaní súdu je potrebné potom nepochybne považovať za napomáhanie súdu pri objasňovaní trestnej činnosti. Inými slovami teda, pri uznaní poľahčujúcej okolnosti § 36 písm. n) Tr. zák. v štádiu súdneho konania nedochádza automaticky k negácii (resp. nepoužiteľnosti) poľahčujúcej okolnosti priznania sa a oľutovania trestnej činnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. Nie je vylúčená ani situácia, kedy sa obžalovaný v priebehu trestného konania ku spáchaniu trestného činu prizná a úprimne ho oľutuje a následne v štádiu súdneho konania nebude súhlasiť s postupom podľa § 257 Tr. por. a nesplní podmienky pre zjednodušený postup, napr. z dôvodu, že bude trvať na vykonaní celého dokazovania v rozsahu, v akom bolo vykonané v prípravnom konaní, resp. aj väčšom. V takomto prípade by mala byť obžalovanému uznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., ale nie už podľa § 36 písm. n) Tr. zák.

Obžalovaný W. W. na hlavnom pojednávaní dňa 16. 5. 2017 urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a súd (I. stupňa) rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a súčasne súd (I. stupňa) vyhlásil, že dokazovanie sa vykoná len k výroku o treste a ochrannému opatreniu.

Vzhľadom na vyššie uvedené máme za to, že prvostupňový súd mal obž. W. W. kumulatívne priznať a zohľadniť obe poľahčujúce okolnosti, teda aj podľa § 36 písm. l) a aj podľa § 36 písm. n) Tr. zák. Za takýchto okolností by bol potom prvostupňový súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, s poukazom na ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., v inej východzej (zrejme východiskovej) situácii pri ukladaní trestu obžalovanému.

2. S poukazom na zásady ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák. máme za to, že pri ukladaní trestu obž. M. W. je potrebné prihliadnuť aj na nasledovné skutočnosti: 1/obžalovaný sa hneď pri svojom zadržaní priznal k spáchaniu predmetného skutku, nekládol odpor a spolupracoval s OČTK, 2/ vo svojom výsluchu dňa 2.3.2017 už v postavení obvineného sa opätovne priznal, 3/ spáchaním skutku sa obžalovaný dopustil len drobnej krádeže čokolád, kde hodnota tovaru bol v celkovej výške 32,51 eur, 4/ trestným činom žiadna škoda nevznikla, keďže odcudzený tovar bol vrátený do predajne, 5/ prvostupňový súd na posilnenie účinku trestu v napadnutom rozsudku uložil obžalovanému aj ochranný dohľad na 2 (dva) roky ako aj ďalšie povinnosti.

3. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku obžalovanému M. W. uložil nepodmienečný trest, teda druh trestu, ktorý najvýraznejším spôsobom obmedzuje práva a slobody človeka. V zmysle zákonnej požiadavky primeranosti trestu má byť uložený trest úmerný aj škode, ktorú páchatel' trestným činom spôsobil a nemá páchatel'ovi spôsobiť zbytočné útrapy. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania. S poukazom na vyššie uvedené mám za to, že v zmysle základných zásad ukladania trestov, by sa u obž. M. W. primeraným javil v prípade nepodmienečného trestu, trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, teda 6 (šesť) mesiacov“.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhujem, aby odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám uložil primeraný trest podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák.

Sám obžalovaný W. W. vo vlastnoručných písomných dôvodoch odvolania (č. I. 112 spisu) esenciálne uviedol, že považuje uložený trest za prísny, domáha sa uloženia miernejšej sankcie a zrušenia ochranného dohľadu.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave navrhol na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu odvolanie obžalovaného W. W. ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázal na správnosť postupu konania okresného súdu, ako i správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého prvostupňového rozsudku s akcentom na právny názor, že trest odňatia slobody uložený obžalovanému považuje za primeraný. Obžalovaný W. W. i jeho obhajkyňa v konaní pred druhostupňovým súdom zotrvali na svojich návrhových prednesoch v kontexte s ich vyššie špecifikovanými odvolacími dôvodmi a navrhli, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému uložil primeraný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov po aplikácii ustanovení § 212 ods. 3, § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Senát Krajského súdu v Trnave preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného W. W. nie je dôvodné.

Okresný súd Trnava predovšetkým zákonným spôsobom vykonal na hlavnom pojednávaní dňa 16. mája 2017 v rozsahu č. I. 100 - 102 spisu všetky dôkazy potrebné na meritórne rozhodnutie vo veci, tieto dostatočne a preskúmateľne vyhodnotil jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach a svoje rozhodnutie aj dostatočne a presvedčivo odôvodnil.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní priznal spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, skutok oľutoval, na otázku súdu I. stupňa v zmysle § 333 ods. 3 Tr. por. odpovedal áno, na návrh prokurátora i obhajcu konajúci okresný súd prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku, zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná a následne vykonal dokazovanie súvisiace s výrokom o treste.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo v tomto smere vykonané zákonnou a procesne správnu formou v potrebnom rozsahu. V dôvodoch rozsudku súd prvého stupňa dostatočne vyhodnotil aj odpis z registra trestov obžalovaného a rovnako správne špecifikoval, na základe akých úvah dospel k ustáleniu rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, k následnému vyhodnoteniu vzájomnému pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, skúmajúc vo všetkých súvislostiach okolnosti plynúce z ustanovení § 36 písm. l/, § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák.

V zhode s postupom a závermi okresného súdu aj odvolací súd uzatvára, že pomer týchto poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je verifikovaný v súlade s dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní a tieto závery si v rozsahu dôvodov okresného súdu plne osvojuje.

Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery správne vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák., prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestnej činnosti, jej následky, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Nekonštatoval prítomnosť žiadnych mimoriadnych okolností prípadu podľa § 39 Tr. zák. V konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 212 ods. 3 Tr. zák. s aplikovaním § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. (a § 38 ods. 2 Tr. zák.) dôvodne uložil obžalovanému trest odňatia slobody v zákonom stanovenej sadzbe vo výmere jeden rok. Súdom I. stupňa vyššie špecifikovaný výpočet trestnej činnosti obžalovaného W. W. z minulosti jednoznačne navodzuje potrebu prijatia záveru, že obžalovaný vonkoncom nie je bezúhonnou osobou a v skutočnosti sa v ňom jedná o špeciálneho recidivistu trestnej činnosti tzv. majetkového charakteru. Predovšetkým v posudzovanom prípade (kriminálna minulosť obžalovaného, na ktorú by neprihliadal len ignorant) nie sú splnené zákonom striktné a jasne formulované podmienky pre aplikovanie ustanovenia § 39 Tr. zák., pojednávajúce o mimoriadnom znížení trestu, ale ani zákonné podmienky na uloženie miernejšej sankcie v rámci zákonom fixne stanovenej trestnej sadzby uvedenej v § ustanovení 212 ods. 3 Tr. zák. (trest odňatia slobody vo výmere od šesť mesiacov do troch rokov).

Pokiaľ ide o ťažiskovú odvolaciu námietku obžalovaného, špecifikovanú jeho obhajkyňou v jej písomných dôvodoch odvolania, odvolací súd sa absolútne stotožnil so všetkými s tým spojenými závermi okresného súdu, uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n/ Tr. zák., teda že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, ani odvolací súd obžalovanému pri ukladaní trestu nepriznal s tým, že okolnosť spočívajúca

vo vyhlásení obžalovaného o vine zo spáchania skutku v obžalobe bola premietnutá do priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. Vyhlásenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu v tom smere, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe (ktoré tento súd následne prijal) nie je ani podľa právneho názoru odvolacieho súdu dôvodom na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti v situácií, keď Trestný zákon predpokladá splnenie podmienky „napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom“. Pritom je potrebné konštatovať, že súdy trestnú činnosť neobjasňujú (tú objasňujú iba orgány činné v trestnom konaní). Uvedené úvahy napokon súd I. stupňa uviedol hlavne v kontexte s vedomosťou o uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2016 sp. zn. 4Tdo 63/2015, ktoré rozhodnutie sa týkalo práve priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. v prípade, ak obžalovaný vyhlási na hlavnom pojednávaní, že je vinný a súd následne toto jeho vyhlásenie prijme. V skutočnosti, ak by sa globálne akceptoval takýto právny názor, dochádzalo by fakticky k takým situáciám, že by sa trestné konanie predlžovalo napr. aj z dôvodu, že vo vydanom trestnom rozkaze, v ktorom by táto poľahčujúca okolnosť priznaná byť nemohla, by obvinený, vedomý si toho, že súd mu ju prizná po vyhlásení jeho viny na hlavnom pojednávaní, čím sa môže čo do trestnej sadzby aj zlepšiť jeho postavenie, podal odpor, a teda muselo by byť vo veci nariadené hlavné pojednávanie. Napokon, Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal i protipólne stanovisko Tpj 55/2016, z ktorého podstaty je zrejmy opačný záver (protipólne s Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2016, č. k: 4 Tdo 63/2016, na ktoré poukazujú práve dôvody odvolania obhajkyne obžalovaného), z ktorého v tam uvedených dôvodoch (poukaz na jeho znenie, ktoré je všeobecne známe a každému dostupné) explicitne vyplýva, že samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona (kontradiktórnosť procesu, objasňovanie v zmysle zistenia skutkového stavu veci je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku).

V posudzovanej veci napokon odvolací súd nemohol pristúpiť ani k sprísneniu sankcie obžalovanému, pretože mu v tom bránil nedostatok odvolania prokurátora, ktoré by bolo podané v neprospech obžalovaného. V tomto zmysle totiž nemožno opomenúť, že obžalovaný má, ako 36 ročný páchatel', až 25 záznamov v odpise z registra trestov a v jeho osobe sa jedná o špeciálneho recidivistu tzv. majetkovej trestnej činnosti, narušenú a ťažko napravitelnú osobu (výrazná kriminálna minulosť).

Odhliadnuc od naposledy uvedeného neodstrániteľného faktu však možno skonštatovať, že aj takto uložený trest vo svojej podstate obsahuje požadovaný prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Tr. zák..

Správny je i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný W. W. podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdnej trestnej činnosti už bol vo výkone trestu odňatia slobody za iný úmyselný trestný čin.

S ohľadom na osobu obžalovaného (výrazne narušený páchatel' úmyselnej trestnej činnosti a špeciálny recidivista), ďalej skutočnosť, že v predmetnom trestnom konaní mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody a s prihliadnutím na jeho doterajší spôsob života a prostredie, v ktorom žil, ako i povahu spáchanej trestnej činnosti mu bolo v súlade so zákonom a dôvodne uložené ochranné opatrenie vo forme ochranného dohľadu v zmysle § 76 ods. 2 Tr. zák. v primeranej zákonnej výmere dvoch rokov. Správne je aj stanovenie rozsahu povinností spočívajúcich v tom, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody bude povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť jedenkrát v kalendárnom mesiaci u probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (v mieste jeho trvalého bydliska) a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu. Zároveň na zvýšenie účinku na obžalovaného bolo dôvodné a potrebné tomuto uložiť po dobu výkonu ochranného dohľadu aj povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie, ktorá by mala obžalovaného viesť k tomu, aby nepáchal žiadnu trestnú činnosť.

Nezistiac preto žiadne podmienky na zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku senát Krajského súdu v Trnave odvolanie obžalovaného W. W. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok